

Haar nonchalante flirt heeft enorme gevolgen...

Evie Dunmore

DE RUIGE HEER

XANDER

ROMAN

1

Londen, augustus 1880

Hattie Greenfield aarzelde op de met regen doordrenkte stoep voor het herenhuis in Chelsea en kroop dieper in haar wollen mantel. Ze dacht aan de laatste keer dat ze onder de bescherming van haar lijfwacht uit was gekomen. Het had toen geleid tot een agressieve confrontatie met een politieagent die eruitzag als een vieze kikker, waarna een van Hatties meest dierbare vriendinnen voor korte tijd vast kwam te zitten in de Millbank-gevangenis. Hattie veronderstelde dat al haar meest gewaagde avonturen begonnen wanneer ze aan de aandacht van de strenge Mr. Graves wist te ontsnappen. Dit waren dan ook altijd de leukste avonturen.

Ze keek naar de gelakte voordeur bovenaan de trap. De uit ijzer gegoten leeuwenkop van de deurklopper had absurd lange, puntige tanden. Het teken dat ze op het punt stond zich in het hol van de leeuw te wagen was bijna te overduidelijk om te negeren, zelfs voor iemand die zo selectief bijgelovig was als zij. Maar het ging hier enkel om een privérondeleiding door een kunstgalerie en dat was al een stuk minder riskant dan meedoen met de mars voor vrouwenkiesrecht bij Parliament Square. Het was volkomen veilig.

Ze nam haar rokken in een hand en beklom de trap.

Haar vrienden zouden haar erop hebben gewezen dat de galerie eigendom van Mr. Blackstone was, een man die de grootste zakelijke rivaal van haar vader was en van de gemeenschap de bijnaam Beëlzebub had gekregen. En nee, het was geen goed idee om zonder een chaperonne zijn prerafaëlieten te gaan bewonde-

ren. Maar het was volgens Hattie niet onredelijk om aan te nemen dat Mr. Beëlzebub niet eens aanwezig zou zijn. Heel weinig mensen hadden hem ooit in levenden lijve gezien. Ten tweede had ze zich voor de rondleiding aangemeld als miss Jones, studente Oudheidkunde uit Cambridge, en niet als Harriet Greenfield, kunststudente uit Oxford en erfgename binnen een bankiersfamilie. En ten derde zouden er bij de rondleiding nog een handvol andere jonge kunstliefhebbers met hun chaperonnes aanwezig zijn, die overigens volgens de uitnodiging op haar stonden te wachten. De rondleiding zou stipt om twee uur beginnen en haar zakhorloge leek momenteel bijna een gat in haar korset te branden.

Het bonzen van de deurklopper leek ongehoord te verdwijnen in de hal achter de deur. Ze probeerde het nog eens.

Stilte.

Onder haar mantel begon ze ongeduldig met haar doorweekte voet op de grond te tikken. Vermoedelijk waren ze zonder haar met de rondleiding begonnen. Nadat ze Victoria Station had verlaten kwam haar taxi al snel hopeloos vast te zitten in het verkeer en had ze besloten de overige vierhonderd meter te voet af te leggen. Was dat allemaal voor niets geweest? Het bonzen van ijzer op eiken begon hardnekkig te worden.

Of misschien had ze het weer eens verkeerd gelezen. Ze tastte tussen de plooiën van haar mantel naar haar tasje en haalde de uitnodiging tevoorschijn. Ze tuurde naar het adres en richtte vervolgens haar aandacht weer op het huisnummer voor haar neus. Het was nog altijd Carlyle Square 12. Het plein was betamelijk klein, dus er kon haast geen nummer 120 zijn. Ze klopte nog eens, en nog eens.

De zware deur zwaaide plots open.

De man tegenover haar was geen butler. Zijn dunner wordende grijze haar zat in de war, hij droeg een met verf bevuilde schort en rondom hem hing een sterk aanwezige geur van antiek boenwas.

Zonder te staren probeerde ze te beoordelen of zijn lange, gerimpelde gezicht haar bekend voorkwam uit de artistieke kringen. De man nam niet de moeite om subtiel te zijn met zijn kritische blik. Hij keek eerst naar de lege plek naast Hattie, waar een vrouwelijke metgezel had moeten staan, en liet vervolgens zijn ogen van haar doorweekte zoom naar haar ongetwijfeld pluizige rode haar dwalen.

‘En wie bent u?’ vroeg hij lijzig.

Ze schraapte haar keel. ‘Ik ben hier voor de rondleiding.’

‘De rondleiding?’ Een teken van begrip drong zich op in de ogen van de man. ‘Ah, de rondleiding.’

‘Ja.’

Zijn lippen krulden minachtend omhoog. ‘Ik begrijp het.’

Ze verplaatste haar gewicht van de ene voet naar de andere. ‘Ik heb helaas wat vertraging opgelopen tijdens mijn reis. Ik ben helemaal van buiten Londen gekomen, ziet u, en mijn metgezel was... onwel geworden. En het verkeer op Lyall Street was verschrikkelijk door de regen, de wegen zijn –’

‘Vooruit.’ Hij deed abrupt een stap opzij en gebaarde met zijn hand dat ze binnen moest komen.

Hij was geïrriteerd; mannelijke kunstenaars hadden het voorrecht dat ze onbeleefd en kortaf konden zijn wanneer iemand hun werk onderbrak.

Er was geen dienstmeisje om haar mantel aan te pakken. Het hele huis voelde overigens nogal verlaten aan. Een nerveus gevoel fladderde rond in haar buik, maar de boenwasman was haar al een aantal passen vooruitgelopen. Zijn haastige voetstappen echoden op de zwart-witte tegels van de hal.

‘Sir.’ Ze haastte zich achter hem aan. Het water sopte tussen haar tenen.

Toen ze een hoek omgingen naar een donkere gang doemde links van haar vele intrigerende, elegante rijen aan beelden en va-

zen op, maar haar natte hakken, waardoor ze elk moment kon uitglijden, eisten haar volledige aandacht. De man stopte een eindje verderop en opende een deur. Weer gebaarde hij met zijn hand dat ze naar binnen moest gaan, maar op de drempel aarzelde ze. De kamer was helder verlicht, maar van de groep kunstliefhebbers was geen spoor te bekennen. De schilder wees ongeduldig naar de dichtstbijzijnde bank. ‘Kom, neem plaats.’

Zelfs vanwaar ze stond bij de deur kon ze zien dat de bank uit de tijd van Lodewijk XIV stamde. Als ze met haar vochtige mantel op de botergele zijde van de bank zou gaan zitten, zou ze deze zeker beschadigen.

‘Wilt u alstublieft iemand sturen om mijn jas aan te nemen, Mr. –’

De man liet zijn hoofd vallen in een spottende buiging. ‘U zult snel geholpen worden.’

‘Ik moet u toch vragen om –’

De deur werd voor haar neus dichtgegooid. Ze staaarde naar de witgeschilderde houten lambrisering.

‘Fijn.’ Ze blies haar adem uit.

In de stilte klonk haar hartslag luid in haar oren. Warm zweet druppelde over haar rug. Dit is gevaarlijk terrein, zei haar instinct. Hij is de heerser van de onderwereld. Dat waren de woorden van haar vriendin Lucie nadat ze erachter kwam dat haar verloofde, lord Ballentine, onlangs geld had geleend van Mr. Blackstone om een uitgeverij te kopen.

Ze probeerde te glimlachen. ‘Een avontuur. Dit is gewoon een fantastisch avontuur.’

Ze keerde zich weer naar de rest van de kamer. Het leek op een schatkamer van een piraat waar de kostbaarheden hoog stonden opgestapeld. Elke plank en elk tafelloppervlak stond vol pracht: glanzend porselein – Meissen, constateerde ze – filigranen beeldjes van ivoor en goud en sierlijk bewerkte dozen met zacht afgeronde randen in meer tinten jadegroen dan ze ooit eerder had gezien.

Sommige stukken werden verlicht door kleine tafellampen met keramische kappen die zo dun waren dat het gaslicht erdoorheen scheen alsof ze van zijde waren gemaakt. De muur tegenover haar was bedekt met een druk, bloemig Morris-behang, wat ze een beetje zonde vond omdat het van vloer tot plafond vol hing met schilderijen; de vergulde lijsten raakten elkaar bijna.

‘O, hemel.’ Ze lachte zachtjes. Een Cranach de Oude hing naast een picknicktafereel dat haar deed denken aan een Monet. Op objectieve wijze waren deze nog fascinerender dan de prerafaëlieten waarvoor ze gekomen was. Desondanks bezaten de gloeiende sintels in de open haard rechts van haar momenteel de grootste aantrekkingskracht. Terwijl ze zich voorzichtig een weg baande door de vele gedecoreerde bijzettafels, stootte ze per ongeluk met haar mantel tegen een porseleinen ballerina, die gevaarlijk op haar spitzen heen en weer zwaaide. Allemachtig, wat bezielde Mr. Blackstone of diens curator om deze kostbare kunststukken bij elkaar te gooien alsof het gasten van een onzorgvuldig samengesteld etentje waren, en ook nog eens in een ruimte die blijkbaar toegankelijk was voor elk willekeurig persoon?

De warmte uit de open haard was zwak en haar reflectie in de brede spiegel boven de schoorsteenmantel was eveneens teleurstellend. De paarse veer op haar hoed was zo dun als een rattenstaart, haar gewoonlijk zijdezachte krullen waren een regelrechte ramp en haar neus was roze geworden. Wilde ze wel weten hoe haar muiltjes eraan toe waren als de korte wandeling deze schade op haar gezicht had aangericht? Ze stak een voet onder de zoom van haar rok uit. Ze had kunnen weten dat het geen goed idee was om met dit weer de sierlijke hakjes van wit zijde, die geborduurd waren met kleine parels, te dragen, maar het was haar favoriete paar en ze had ze toch aangetrokken. Nu waren ze overduidelijk niet meer te redden. Haar maag kromp ineen.

Het was de schuld van professor Ruskin. Als hij haar schilderij,

Persephones ontvoering, vorige week niet charmant had genoemd, zou ze vanmorgen niet in de trein zijn gestapt. Ze had het woord net iets te vaak te horen gekregen sinds ze zich vorig jaar in Oxford had ingeschreven. Hij had het terloops gezegd, met een vriendelijk knikje, en toen was hij naast de ezels van lord Skeffington blijven hangen om zijn werk tot in het kleinste detail te bekritisieren. Het was tijdens die les, terwijl ze zich zo moest inspannen om iets van het advies op te vangen over hoe men het gotische karakter van een schilderij kon benadrukken, dat ze op het idee was gekomen om Millais' *Ophelia*, die Mr. Blackstone voor zijn privécollectie had bemachtigd, te gaan bekijken. En ja, de verleiding om voet te zetten in het huis van Mr. Blackstone, de enige man in Groot-Brittannië die de uitnodigingen van haar vader onbeantwoord durfde te laten, had misschien een beetje meegespeeld in haar beslissing.

Een paar groen geglazuurde, ronde vazen naast het schoorsteenblok trokken haar aandacht. De vazen waren van het soort aardse eenvoud dat op het eerste gezicht gemakkelijk over het hoofd kon worden gezien, net als die enkele persoon in een luxe balzaal die geen eigendommen bezat. Maar er was iets... Haar ogen vernauwden zich bij het zien van het reliëf op de dichtstbijzijnde vaas. Ze had het gevoel dat ze naar iets heel bijzonders stond te kijken. Ze trok de handschoenen van haar linkerhand, stopte hem in haar jaszak en streek met haar wijsvinger over het patroon op de rand van de vaas. Met een beetje geluk kon ze iets ontdekken wat haar vermoedens zou bevestigen, als ze de vaas tenminste durfde op te pakken.

Ze twijfelde niet lang.

Ze nam de vaas in haar handen en draaide hem voorzichtig rond, alsof het een rauw ei was. Aan de onderkant vond ze waar ze naar op zoek was. Kippenvel verspreidde zich over haar armen. Dit bescheiden stuk was vrijwel zeker een Han-vaas, als het authentiek was kon het wel tweeduizend jaar oud zijn. Haar handpalmen werden warm en zweterig.

‘Ik heb liever dat u dat niet aanraakt,’ klonk een schorre mannenstem.

Ze slaakte een gil en hield de vaas tegen haar borst. Wat ze in de spiegel aantrof, deed haar verstijven.

De piraat was teruggekeerd naar zijn schatkamer.

Ze had niets gezien of gehoord terwijl ze de vaas aan het inspecteren was. Waarschijnlijk hield hij haar al een tijdje in de gaten, met een schouder tegen de deurpost en zijn armen over elkaar geslagen voor zijn brede borst. Met een knoop in haar maag draaide ze zich langzaam om. Natuurlijk was hij geen echte piraat, maar hij zag er net zomin uit als een fatsoenlijke heer. Hij droeg geen jas of halsdoek en hij had zijn mouwen opgerold, zodat zijn gespierde onderarmen ontbloot waren. Zijn wilde, pikzwarte haar was te lang en er hing een schaduw van een baard over zijn scherpe kaaklijn. Maar zijn ogen waren misschien nog wel het meest onbeschaafde aan zijn hele uiterlijk; de intensiteit waarmee hij ze op haar gericht hield deed haar tenen krullen.

‘Ik wilde alleen –’ Haar stem haperde.

Hij sloot de deur en ze verstevigde haar greep op de vaas. Het was duidelijk dat hij was gestuurd om haar te halen, maar haar zenuwen schreeuwden dat ze zich uit de voeten moest maken. Hij liep soepel naar haar toe, te soepel, hij raakte niets terwijl hij zich een weg baande door de kunststukken. Ze stond als vastgenageld aan de grond en kon niet anders dan wachten totdat hij recht voor haar neus stond.

Hij bood een indrukwekkend aanzicht. De kleurcontrasten vestigden alle aandacht op zijn gezicht: zijn ogen, hard en grijs als leisteen, in combinatie met zijn inktzwarte wenkbrouwen en wimpers, staken scherp af tegen zijn bleke huid. Zijn gelaatstreken waren volkomen mannelijk, de symmetrie lichtelijk verstoord door een neus die in het verleden gebroken was geweest. Hij had de uitstraling van een man die te vroeg te veel in zijn leven had meegemaakt.

Zijn blik bleef op haar gevestigd terwijl hij twee vingers in de opening van de vaas – die ze nog steeds vasthield, als een op heterdaad betrapte dief – liet glijden.

‘Geef die maar aan mij.’

Haar huid gloeide rood van schaamte en ze liet de kostbare keramieken vaas los. Ze was in het bijzijn van haar broers of de mannelijke studenten op de universiteit nog nooit haar tong verloren. Sterker nog, ze kon zich niet herinneren dat ze óóit sprakeloos was geweest. Maar toen deze man de vaas weer op de schoorsteenmantel zette, ademde ze zijn geur in – een aantrekkelijke mix van denzenzeep en stijfjel, verbazingwekkend schoon vergeleken met de rest van zijn uiterlijk – en wist ze niet meer waar ze moest kijken. Ze was zich er terdege van bewust dat deze man een man was. Hij reikte maar net boven de gemiddelde lengte van een man, maar zijn zachte katoenen mouwen klemde zich nauw om de ronding van zijn schouders, wat duidde op spieren die niet zomaar elke heer bezat. Ze keek weer op naar zijn gezicht op hetzelfde moment dat hij zijn hoofd naar beneden boog, en hun ogen ontmoetten elkaar nogmaals in een wederzijdse inspectie. Een klein litteken sneed de linkerkant van zijn bovenlip doormidden. Haar mond werd droog. Het kon een speling van het licht zijn, maar ze was er zeker van dat zijn irissen een paar tinten donkerder waren geworden.

‘Het was niet mijn bedoeling om het aan te raken,’ zei ze stijfjes.

Een ironische uitdrukking trok over zijn gezicht, maar de harde omtrek van zijn mond veranderde niet. ‘En met wie heb ik het genoeg, Mrs...?’

‘Miss. Mijn naam is miss Jones.’ De naam verliet haar mond op een onnatuurlijke toon.

Zijn ogen flitsten toen hij de leugen opmerkte. ‘Wat is de reden van uw bezoek, miss Jones?’

Hij was een Schot. Zijn ‘r’ rolde met een zachte grom van zijn tong. Het verklaarde de bleke huid en de Keltisch donkere lokken.

Maar wat nog opmerkelijker was, was dat zijn lichaamswarmte hoger was dan het vuur in de haard. Dit wist ze omdat hij te dicht bij haar stond. Zijn rechterhand lag nog steeds naast haar schouder op de schoorsteenmantel, waardoor zijn arm haar vluchtroute naar links compleet afsneed.

Ze likte zenuwachtig haar lippen. De reden van haar bezoek? ‘De volledige rondleiding?’

Hij spande zijn schouders subtiel aan. ‘En dit weet u zeker?’

‘Ja, en ik zou het zeer op prijs stellen als u –’

Hij bracht een hand naar haar gezicht en streelde met het topje van zijn vinger langs haar jukbeen.

De man raakte haar aan. Een mán raakte haar aan.

Hatties wereld kwam tot stilstand. Ze zou moeten schreeuwen. Ze zou hem moeten slaan. Maar haar lichaam wilde niet luisteren. Ze bevroor terwijl de lucht tussen hen knetterde en ze het gevoel had dat ze op de rand van een afgrond stond.

Het grijs van zijn ogen was zo zacht en dreigend als rook. ‘Prima. Dan zal ik u de rondleiding geven, miss Jones.’

Hij legde zijn vingers in haar nek en drukte zijn lippen op de hare.

2

Zijn lippen waren zo zacht. De onbekende druk van een warme, zachte mond tegen de hare was even het enige waar ze aan kon denken in haar benevelde toestand. Stoppels schuurden over haar kin. Een gladde tong gleed langs haar lippen, vragend om toegang... Ze trok haar hoofd plots naar achteren en haar hand vloog omhoog. Het geluid van haar handpalm op zijn wang klonk als een gewerschot door de kamer. Ze schreeuwde – te laat – en realiseerde zich dat ze zojuist een man zo hard had geslagen dat zijn hoofd naar de zijkant viel.

Hij schudde even met zijn hoofd, met een ongelovige uitdrukking op zijn gezicht, en toen richtte hij zijn blik weer op haar. ‘Ik begrijp dat mevrouw hier niet voor zo’n soort rondleiding is.’

Met een bonzend hart haastte ze zich achteruit buiten zijn bereik. ‘Raak me niet aan!’

Haar rok bleef ergens achter haken. Wat het ook was schraapte over de vloer en viel om. Haar linkerhiel gleed onder haar vandaan en een felle, scherpe pijn sneed door haar enkel. Ze schreeuwde het uit van de pijn.

De man vloekte en kwam achter haar aan.

‘Blijf bij me uit de buurt!’

Hij kwam nog steeds dichterbij. Met een haastige blik zag ze dat ze pas halverwege de kamer was. Zou er iemand zijn die haar kon helpen in dit enorme, lege huis?

Er viel weer iets om.

‘Miss –’

Ze pakte blindelings iets van een tafel en richtte het op hem alsof het een floret was.

‘Geen stap verder of ik steek u hiermee.’

Nu luisterde hij. Met zijn blik op haar geïmproviseerde wapen kwam hij tot stilstand en hief hij langzaam zijn handen op, met de handpalmen naar voren, alsof hij probeerde een geschrokken paard te kalmeren. Alsof zij de losgeslagen persoon in deze kamer was!

‘Prima, maar zet dat neer,’ zei hij.

Ze realiseerde zich dat ze de ballerina die ze bijna had omgestoten in haar hand hield.

‘Het is een uniek stuk,’ voegde de man eraan toe.

Ze snauwde. ‘Dat zie ik, ja. Meissen, een zeldzame versie uit 1714.’

Een fractie van een seconde zag ze iets wat leek op verrassing in zijn ogen, maar toen was het weer verdwenen.

‘Dus u bent het ermee eens dat het niet verloren mag gaan in het kielzog van onnodig drama,’ zei hij.

‘Drama?’ Haar verontwaardiging zorgde ervoor dat het er feller uit kwam dan bedoeld. ‘U probeerde mij zojuist te misbruiken!’

‘Een betreurenswaardig misverstand.’ Hij klonk niet bepaald spijtig.

Ze schudde met de ballerina in zijn richting. ‘Mr. Blackstone zal horen over uw ongepaste gedrag.’

Zijn lippen krulden omhoog. ‘Daar twijfel ik niet aan. Miss Jones, waarom gaat u niet even zitten?’ Hij gebaarde naar de zoom van haar rok. ‘Het lijkt erop dat u uzelf pijn hebt gedaan.’

Hij had geen enkel recht om aan enig deel van haar lichaam te denken, maar natuurlijk moest hij het allemaal nog erger maken door het over haar verstuipte enkel te hebben. Daarnaast keek hij haar met toenemende ergernis aan, als een roofdier dat zich afvraagt waarom zijn prooi hem niet gehoorzaamt.

De pijn schoot door haar linkervoet terwijl ze zijwaarts als een krab steeds verder richting de deur wankelde. Ze wilde hem geen

enkel moment meer uit het oog verliezen. Haar hart bonsde van opluchting toen ze eindelijk de gang binnenviel. De chagrijnige schilder en een slanke, jonge man met een respectabele, blonde snor stonden slechts een paar meter verderop in de gang, met gespannen gezichtsuitdrukkingen.

‘Godzijdank.’ Ze strompelde naar hen toe. ‘Ik heb uw hulp nodig.’ Ze wees met haar duim over haar schouder. ‘Er is hier een man en ik moet helaas vermelden dat hij zich niet gepast gedraagt.’

De mannen wisselden een behoedzame blik. Ze besepte onmiddellijk dat ze haar hadden horen schreeuwen, waarom zouden ze anders hier bij de deur staan? En toch was geen van beiden komen kijken of alles in orde was. De moed zakte haar in de schoenen en ze werd duizelig. Natuurlijk. Ze zag er vreselijk uit, was hier zonder een chaperonne en haar simpele mantel was werkelijk een theaterrekwiset dat ze uit een oude koffer had geplukt. Op dit moment was ze niet Hattie Greenfield, ze was niet eens een behoorlijke jonge vrouw met de juiste begeleiding. De afwezigheid van haar vaders naam drong nu tot haar door, alsof er een onzichtbaar schild van haar was afgenomen, alsof ze plotseling was uitgekleeft voor het oog van een menigte. Op dit moment was ze niemand.

Ze wendde zich tot de blonde man. Die leek eerder bereid om een vrouw in nood te helpen dan de schilder. ‘Alstublieft, beste heer, wellicht heb ik een arm nodig ter ondersteuning –’

De aandacht van de mannen dwaalde af naar iets achter haar en ze wist dat de barbaar de gang in was gelopen. Ze voelde de duistere energie die hij uitstraalde.

‘En als u een taxi voor me zou kunnen aanhouden, zou ik dat ontzettend waarderen,’ voegde ze er snel aan toe.

‘Niet zo gehaast,’ klonk de donkere stem.

‘Daarnaast moet u Mr. Blackstone op de hoogte stellen van het feit dat hij een bruant in dienst heeft die de vrouwelijke gasten lastigvalt.’

De ogen van de blonde man werden groot van schrik. ‘Eh, miss...’ mompelde hij, terwijl hij krampachtig zijn keel schraapte.

Een zielige zucht ontsnapte uit haar keel. Ze sloot haar ogen. ‘Hij staat achter mij, nietwaar? Mr. Blackstone.’

‘Ja,’ antwoordde de jongeman op een verontschuldigende toon.

Ze was soms echt zo onnozel. De identiteit van de Schot had duidelijk moeten zijn op het moment dat hij door de ontvangstruimte was gelopen alsof hij de eigenaar was. Op zijn minst had ze het kunnen weten toen hij haar als vanzelfsprekend had proberen te betasten. Al het vreselijke wat ze over hem had gehoord, was blijkbaar waar.

Een ruk aan de ballerina herinnerde haar eraan dat ze het ding nog steeds vasthield.

Die zou haar nu toch niet meer tot nut zijn.

Mr. Blackstone stond recht voor haar, met een vastberaden blik. De sierlijke ballerina werd bijna helemaal opgeslokt door zijn rechterhand. Dit was dus de man die Beëlzebub werd genoemd. Een van de rijkste, meest meedogenloze, beruchtste zakenmannen in heel Engeland. Als ze de geruchten moest geloven, had hij de financiële ondergang van verscheidene van zijn collega’s veroorzaakt. Zijn uiterlijk paste bij zijn reputatie. Van zijn ogen, die geen vreugde leken te kennen, tot zijn gebroken neus en de bouw van zijn lichaam, die haar deden geloven dat hij voor zijn plezier met aambeelden gooide. Weinig mensen wisten hoe hij eruitzag. Hij was zo geheimzinnig als een spook. En zij had hem gekust. Haar nek gloeide. Haar vader zou haar naar een klooster sturen als hij erachter kwam.

Een vlag van herkenning toonde zich in de ogen van Mr. Blackstone en de groef tussen zijn donkere wenkbrauwen werd iets minder diep. Hij deed een stap achteruit en boog zijn hoofd. ‘Blackstone, tot uw dienst. Mijn assistent, Mr. Richard Matthews.’ Hij wees met het beeldje naar de blonde man zonder zijn ogen van haar af te halen. Hij nam niet de moeite om de chagrijnige schilder te introduceren.

‘Miss Jones,’ antwoordde ze stijfjes.

‘Zoals u eerder al zei.’

Zijn Keltische gegrom was verdwenen, maar zijn sarcasme was luid en duidelijk. Ze had hem slechts enkele minuten geleden leren kennen en ze wist nu al dat hij een van de minst beschaafde mensen was die ze ooit had ontmoet. En hij wist blijkbaar dat ze loog. Ze moest hier weg zien te komen voordat hij haar ware identiteit wist te achterhalen. Als dat gebeurde, zou haar onverstandige avontuur zeker de oren van haar vader bereiken.

‘U had het over een rondleiding waarvoor u beweerde te zijn gekomen, miss Jones?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik zou graag een taxi willen.’

Hij vernauwde zijn ogen tot spleetjes.

‘Ik wil u niet langer tot last zijn,’ probeerde ze. Als ze niet zo’n last had van haar enkel, haar smalle rokken en beschadigde schoenen, zou ze inmiddels allang vertrokken zijn.

Mr. Richard Matthews maakte een zwak geluid. ‘Ik ben bang dat de rondleiding waarvoor u bent gekomen niet door is gegaan.’

Blackstones hoofd draaide in de richting van zijn assistent alsof dit volledig nieuwe informatie was. Mr. Matthews kromp ineen, maar voor haar was het een pak van haar hart. ‘Dus er was wel een rondleiding? Ik begon haast te denken dat ik het mij verbeeld had.’

Matthews ontweek de ogen van zijn werkgever. ‘Die was er zeker. Ik heb gisteren berichten uitgestuurd om te laten weten dat het niet meer door kon gaan. De regen heeft helaas een lek veroorzaakt in het dak van de hoofdgalerie en een deel van de tentoongestelde kunstwerken is hierdoor aangetast.’

‘Toch niet *Ophelia*?’

Alle drie de mannen keken haar wezenloos aan.

‘Ik ben gekomen om de prerafaëlieten te zien. *Ophelia* in het bijzonder.’

‘Nee, *Ophelia* verkeert in perfecte staat,’ stelde Mr. Matthews haar snel gerust.

De beschadigde kunstwerken zouden kunnen verklaren waarom de schilder met de verveelde uitdrukking hier was; hij was waarschijnlijk de restaurateur. Het verklaarde echter niet waarom Blackstone haar had aangevallen. Het enige excuus dat ze daarvoor kon bedenken was dat ze haar voor een van Mr. Blackstones speciale dames hadden aangezien. Ze voelde zich licht in het hoofd.

Mr. Matthews trok aan de knoop van zijn das. ‘Mijn oprechte excuses, miss Jones. Misschien is er iets misgegaan op het postkantoor.’

‘Maakt u zich alstublieft niet druk.’ Ze dwong zichzelf hem een glimlach toe te werpen om hem gerust te stellen. Er was niets mis met de postdienst. De brief zou bij haar medewerkster in Cambridge zijn aangekomen en om de een of andere reden had de echte miss Jones haar niet op tijd kunnen informeren. Daarnaast was Hattie die ochtend niet langs haar postvak in Oxford gegaan om haar post op te halen. Ze was te druk bezig geweest met de stappen die ze moest doorlopen om Mr. Graves kwijt te raken in de galerie van de universiteit.

‘Matthews, zeg tegen Nicolas dat hij miss Jones naar huis moet brengen,’ zei Mr. Blackstone abrupt.

Hattie deed een stap achteruit. ‘Dank u, maar dat is echt niet nodig.’

Hij wierp haar een donkere blik toe. ‘Dat is het wel.’

Mr. Matthews haastte zich op slungelige benen de gang uit.

‘Het is zeer attent van u, maar ik heb alleen hulp nodig bij het aanhouden van een taxi,’ vervolgde ze tegen Mr. Blackstone.

‘Mijn rijtuig is sneller, aangenamer en staat voor u klaar bij de achterdeur.’

Ze schudde haar hoofd en haar hart begon weer onaangenaam snel te bonzen. ‘Ik wil u niet tot last zijn, sir.’

‘Laat me duidelijk zijn, miss Jones. Het is misschien aan u voorbijgegaan, maar ik heb een reputatie hoog te houden.’ Hij knikte naar haar verfromfaaide, uit balans gebrachte uiterlijk. ‘En als u die van u wilt behouden, kunt u beter niet zonder chaperonne mijn voordeur uit strompelen.’

Ze had niet gedacht dat haar wangen nog roder konden worden. Een lezing over fatsoen van zo’n slecht opgevoede man moest het hoogtepunt van vernedering zijn in het leven van een jonge vrouw, al had ze die wel verdiend. Ze stak haar neus hoog in de lucht. ‘Vooruit dan.’

Mr. Blackstone ontblootte een rij verrassend witte tanden. Een stuk van zijn linkerhoektand was afgebroken, wat vermoedelijk dezelfde oorzaak had als het litteken op zijn bovenlip. Zijn blik hield de hare vast en hij rolde zijn mouwen naar beneden in een hopeeloos late poging om er fatsoenlijk uit te zien. De aanblik van het verkreukelde katoen zonder manchetknopen resulteerde in het tegenovergestelde. Het eerste wat ze dacht was dat hij eruitzag als een man die zich haastig had aangekleed na een illegitieme ontmoeting met een vrouw. Ze keek weg. Haar keel voelde droog aan en haar lippen en haar linkerhandpalm tintelden nog na van de gebeurtenis in de galerie. Haar enkel leek wel in brand te staan. De waarheid was dat als het het snelst beschikbare vervoermiddel was geweest, ze op een ezel de galerie uit zou zijn gereden.